

Adventist World

Őszi imahét
2023

**Bizonyosá-
tevés a
személyes
próbák idején**
6. oldal

**Egy való-
színűtlen
bizony-
ságtévő**
12. oldal

Mindhalálig
20. oldal

Légy Krisztus
bizonyoságtévője!

3 Első szombat

Ábrahám, mint biznyságtevő
– aki életpéldája által vezetett
TED N. C. WILSON

6 Vasárnap

Biznyságtevés a személyes
próbák idején
Tanuljunk Józseftől!

8 Hétfő

Igaz és hamis biznyságtevő
A kis szolgálólány és Géházi

10 Kedd

Biznyságtevés
a királyi udvarokban
Daniel, mint biznyságtevő

12 Szerda

Egy valószínűtlen
biznyságtevő
A samáriai asszony

16 Csütörtök

Biznyságtétel a halálban
Tábita halálának hatása

18 Péntek

Egy házaspár
biznyságtevő szolgálata
Akvila és Priszilla,
Pál munkatársainak missziója

20 Második szombat

Mindhalálig
Pál apostol biznyságtétele
ELLEN G. WHITE

Címlap: Inbetween / Lightstock

„... hanem vesztek erőt”

Képzeltük el, hogy a tanítványok kis csoportja összegyűlt Jeruzsálemben, izgatottan várva, hogy Jézus elmondja utolsó szavait a mennybemenetele előtt. Minden szóba belekapaszkodtak, figyelték, amint elmondja a konkrét utasításait arra nézve, mit tegyenek, hogy megkaphassák a Szentlélek ajándékát. Jézus világossá tette előttük, hogy Ő nem földi királyságot jött alapítani, hanem rájuk, követőire bízta a feladatot, hogy felkészítsék az embereket egy másik országra, a mennyi országra. Így szolt

hozzájuk: „De erőt kaptok, amikor a Szentlélek eljön rátok, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában és a föld legvégéig” (ApCsel 1:8). Ezek a tanítványok, akik magától Jézustól kapták az útmutatást, arra hívtak el, hogy biznyságot tegyenek róla, és felkészítsék az embereket a megváltásról szóló üzenet elfogadására.

Isten ma is ad útmutatást Igéjén keresztül, és hív bennünket. Vágyik azok után, akik felismerik, hogy az Ő átformaló hatalmára van szükségük; akik megalázzák magukat, és imában keresik Őt; akik Jézus lábnyomában járva méltósággal és tisztelettel viszonyulnak minden embertársukhoz; akik készek megosztani a Jelenések könyve – néha népszerűtlen – hármasszoros üzenetét másokkal; és akik megüresítik magukat, hogy betölthesse őket a Szentlélek kegyelme és szabadsága.

A következő oldalakon olyan bibliai szereplőkről fogsz olvasni, akik Krisztus erőteljes biznyságtevői voltak különböző élethelyzetekben: Józsefről, aki személyes küzdelmei ellenére is biznyságot tett; a fiatal szolgálólányról, aki idegen földön tett biznyságot urának; Dánielről, aki földi hatalmasságok előtt tanúskodott; és másokról, akik saját hatáskörükben osztották meg az Istenről szóló jó hírt.

Ellen White ezt írja: „Krisztus szavai, amelyeket mennybemenetele előtt mondott el, sokat jelentenek mindenkinek, aki úgy fogadja el az igazságot, ahogy az Jézusban van. ... Krisztus minden követője legyen a biznyságtevője is. Mindenki, aki elfogadja az igazság drága kincsét, részesítsen abból másokat is!” (Ellen G. White a *Review and Herald* c. lap 1892. február 9-ei számában).

Te is szeretnél Jézus biznyságtevője lenni? Arra hívlak, hogy ezen az imahéten tölts időt azzal, hogy megkérdezed az Urat, hogyan tegyél biznyságot szeretetéről másoknak az Ő hűség tanújaként!

Maranatha! / Az Úr közel!

Ted N. C. Wilson

a Hetednapos Adventista Egyház
Generálkonferenciájának elnöke

Sarah Gane Burton független tudós és szabadúszó író, aki a Michigan állambeli Berrien Springsben (USA) él férjével és két gyermekével. Szeret utazni, olvasni, verset írni és sétálni a családjával. Érdeklődési és kutatási körébe tartozik az Ótestamentum történelmi háttere és kultúrája, különösen az egykor élt emberek mindennapi élete, és az, hogy ez miként segít nekünk jobban megérteni a bibliai elbeszéléseket. Szenvedélyesen szereti a bibliai történeteket, és elismeri, mennyire erőteljesen közlik olvasóikkal időn és kultúrákon át az Isten elveit. Hő vágya, hogy saját életében is megélje ezeket az elveket, „igazságot cselekedjen, szeresse az irgalmasságot, és alázatosan járjon” az Ő Istenével.

Első szombat

Ábrahám mint bizony- ságtevő

– aki életpéldája által vezetett

TED N. C. WILSON

Ur híres városa az ősi Mezopotámia szívében helyezkedett el, a hatalmas Eufrátesz folyó partján, és a gazdag birodalom székhelyeként funkcionált, amely vonzotta a kereskedőket az akkor ismert világ minden tájáról. A perzsa öböl forgalmas kikötőjével rendelkezett. „Ur egy pezsgő életű nagyváros volt boltokkal, keskeny utcákkal, szarvasmarhák által húzott fogatokkal, szamár-karavánokkal és kézművesekkel, akik bőrből készült tárgyaktól egészen a drágakőből készült díszekig sok mindent készítettek.”¹ Kecskék és juhok pötytyözték a várost övező tájat, ahol a gazdag mezőkön datolyapálma-ligetek voltak, és az öntözött földeken árpa, lencse, hagyma, fokhagyma termett. A város látképét egy masszív ziggurat (lépcsős templom) uralta, amit a holdisten, Szin tiszteletére emeltek. Magassága 19,8 méter volt, alapjának szélessége 60,96 m. Három terasza volt, mindegyik más-más színű, tetején ezüst szentély.² Úgy tudjuk, emberáldozatokat is bemutatott ott.³

**Mindennapi
életének csöndes
befolyása,
rendíthetetlen
hűsége,
bőkezűsége,
udvariassága és
nemes jelleme
mindenki számára
bizonyította, hogy
a mennyel áll
kapcsolatban.**

A város temploma, amelyet nem sokkal a Babel tornyával kapcsolatos lázadás után építettek, a bálványimádás és a pogányság központja volt. Ám ennek az ősi városnak a romboló befolyása közepette is volt Istennek egy hűséges szolgája, Ábrahám.

„Hiába csalogatta mindenfelől a bálványimádás – írta róla Ellen White. – E hívó a hitetlenek között, akit nem tudott megrontani az eluralkodó hitehagyás, rendíthetetlenül imádták az egy igaz Istent.”⁴ Hogyan volt ez lehetséges, miközben atyja, Táré is „idegen isteneket” szolgált?⁵ Az egyik magyarázat talán az lehet, hogy Ábrahám, aki körülbelül 350 évvel a vízözön után született⁶, sokat tanult a mennyi Istenéről ősatyjától, Hébertől (visszamenőleg a 6. generáció), aki Noé fiának, Sémnek a dédunokája volt. Bár Ábrám ükapáinak generációi már meghaltak, Héber azonban 464 évet élt, ebből 100 évet Ábrám születése után.⁷ Lehetséges, hogy sok mindent megosztott Isten igazságából fiatal leszármazottjával. Attól függetlenül, hogy pontosan miként ismerte meg Istent, azt tudjuk róla, hogy „hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni, és kiment, nem tudva, hova megy” (Zsid 11:8).

Ábrahám kiment arról a földről, amely akkoriban a föld leggazdagabb, legcivilizáltabb helye volt, és kész volt bizonyosságot tenni Istenről bárhol, ahová csak hívta az Úr. Figyeljük meg, miként tanúskodott ez a nagy pátriárka!

BIZONYSÁGTEVÉS A CSALÁDBAN

Miután rövid ideig Háránban tartózkodtak, ahol atyja meghalt, „Fogta Ábrám a feleségét, Szárajt, Lótot, a testvére fiát és minden szerzeményüket, amelyet szereztek, és a cselédeket, akikre Háránban tettek szert, és elindultak, hogy Kánaán földjére menjenek” (1Móz 12:5). Felütötte sátrát Sikem mellett, és először is „oltárt épített ott az Úrnak” (7. v.). Majd, amikor onnan továbbment, újra „oltárt épített az Úrnak, és segítségül

hívta az ÚR nevét” (8. v.). Bátorítva őket a családi áhítatra, Ábrám mindenkit meghívott, aki csak a táborába tartozott, hogy vegyenek részt a reggeli és esti áldozatok bemutatásán. Amikor új helyre költöztek, az oltár ott maradt néma tanúként mindazok számára, akik arra jártak.

Mivel Ábrám „a legnagyobb gondal” igyekezett tábora lakói előtt elzárni „a hamis vallás minden formáját”⁸, környezete úgy ismerte őt, mint kedves, udvarias, igaz embert, és mindenki tisztelte.

BIZONYSÁGTEVŐ A TÁGABB KÖRNYEZETÉBEN

Ábrahám békeszerető ember volt. Amikor összetűzés történt az ő pásztorai és Lót pásztorai között, így könyörgött neki: „*Ne legyen viszály köztem és közted, se az én pásztoraim és a te pásztoraid között, hiszen testvérek vagyunk*” (1Móz 13:8). Mivel átengedte Lótnak az elsőbbséget, hogy döntsön, hol telepedik le, Ábrahám hagyta, hogy Lót a termékeny, gazdag Sziddim völgyét válassza, ő pedig maradt a hegyi régióban.

Később, amikor Khédorlaomer király és szövetségesei fogságba ejtették a völgy lakóit, Ábrahám bizonyosságát adta annak, hogy semmilyen keserűséget nem táplál Lót ellen annak korábbi hálátlansága miatt. „Szeretete felébredt iránta, és elhatározta, hogy kiszabadítja. Istentől kérve tanácsot, Ábrahám felkészült a harcra.”⁹ Gyors és teljes győzelmet aratott, visszaszerelte a foglyokat és a javakat is, a dicsőséget pedig Istennek tulajdonította.

„Jahve híve nemcsak nagy szolgálatot tett az országnak, hanem azt is bebizonyította, hogy bátor ember. Látható volt, hogy az igaz élet nem jelent gyávaságot, és hogy Ábrahámot vallása felbátorította az igaz ügy támogatására és az elnyomottak megvédésére. Hősi tettével nagy befolyásra tett szert a környező törzsek között.”¹⁰

Ábrahám tanító és nevelő is volt, és miközben megosztotta hitét másokkal, háza népe növekedett, míg végül

csaknem 1000 főből állt. „Táborában otthonra leltek azok is, akiket tanításai-
val az egy Isten imádásához vezetett; és
itt, mint az iskolában eligazítást kaptak
és megtanulták, hogyan képviseljék az
igaz hitet. Így súlyos felelősség nehe-
zedett Ábrahámra. Családfőket nevelt,
akik alkalmazták irányítási módszerét
abban a családban, amelynek fejévé
lettek.”¹¹

Ábrahámot tisztelet övezte a
környező népek részéről. „Rendíthet-
lenül hű volt Istenhez; kedvessége és
jóindulata pedig bizalmat és barátságot
ébresztett; a lényéből áradó méltóság
tiszteletet parancsolt, és megbecsülést
vivott ki.”¹²

BIZONYSÁGTEVŐ ISTEN ÉS AZ EL NEM BUKOTT LÉNYEK ELŐTT

Ábrahám tisztelte Istent, és Isten
is tisztelte őt azáltal, hogy közvetlenül
beszélt vele, és kinyilatkoztatta szá-
mára céljait. Mindazonáltal Ábrahám
is ember volt, és a Szentírás legalább
három esetet jegyez fel, amikor hite
megingott: (1) amikor hazudott a
fáraónak a feleségével kapcsolatban
(1Móz 12:10–20); (2) amikor Hágárt
asszonyául vette, hogy örökösöt támasz-
szon (1Móz 16:1–4); amikor hazudott
Abimélek királynak arról, hogy Sára
nem a felesége (1Móz 20). Ezek az
esetek arra figyelmeztetnek, mennyire
veszélyes (1) oda menni, ahová nem
Isten küld; (2) figyelni azok szavára,
akik próbálnak segíteni, de nem
tudnak, mert nincsenek összhangban
azzal, amit Isten kijelentett.

Ellen White rámutat: „Isten a hívők
atyjává hívta el Ábrahámot, akinek
hitével példát kellett mutatnia az
eljövendő nemzedékek számára. De
Ábrahám hite nem volt még tökéletes.
... Azért, hogy elérje a legmagasabb
szintet, Isten másik próba elé állította,
a legsúlyosabb elé, amelyet embernek
valaha is ki kellett állnia.”¹³

Isten ezt parancsolta neki: „*Vedd a
fiadat, a te egyetlenegyedet, akit szeretsz,
Izsákot, és menj el Mórijiá földjére, és
áldozd fel ott égőáldozatul az egyik*

hegyen, amelyet majd megmondok neked”
(1Móz 22:2).

Ábrahám tudta, hogy az ember-
áldozatokat a pogány bálványimádók
gyakorolják, ilyesmit a menny Istene
nem hagy jóvá. A parancs tehát értel-
metlennek tűnt számára. Miért kérné
tőle Isten azt, hogy áldozza fel az ígéret
fiát? Mindenesetre, miután imában ezt
megküzdötte, az idős pátriárka hittel
indult előre.

„Ábrahám is ember volt, a mienk-
hez hasonló indulatai és gyengéd
érzelmei voltak. Nem kérdezte meg,
hogyan teljesülhetnek az ígéretek, ha
Izsákot megöli. Nem tanácskozott fájó
szívével. Tudta, hogy Isten minden
kíváncsiában igaz és igazságos, és
Ábrahám az utolsó betűig engedelmes-
kedett a parancsnak.”¹⁴

Aligha lehetett tudatában, hogy az
egész menny lélegzetviesszafojtva várja,
mit fog tenni. Sem Ábrahám, sem Izsák
nem tudhatták, hogy amit tesznek, az
példa és tanulság lesz a megváltás ter-
vében az egész világegyetem számára.
Nem tudhatták, hogy Isten éppen azon
a helyen fogja feláldozni drága Fiát
megváltásunkért, ahová most parancsa
szerint indulnak.

Ábrahám hitének és Izsák enge-
delmességének próbájában mennyei
lények voltak a szemtanúk. ... Az
egész menny csodálkozva és csodá-
lattal figyelte Ábrahám rendíthetetlen
engedelmességét. Az egész menny
ujjongott Ábrahám hűsége láttán.
Sátán vádjai hamisnak bizonyultak. ...
Isten szövetsége, amelyet más világok
értelmes lényei előtt esküvel erősített
meg Ábrahámnak, azt tanúsította, hogy
az engedelmesség jutalmat kap. ... Az
angyaloknak is nehéz volt megérteni
a megváltás titkát... Az Ábrahámnak
szóló parancs, amely fia feláldozását
követelte, felkeltette az egész menny
érdeklődését. A mennyei lények
feszülten figyelték a parancs teljesítésé-
nek minden mozzanatát. Amikor Izsák
»Hol van az égőáldozatra való bárány?«
kérdésére Ábrahám így válaszolt: »Az
Isten majd gondoskodik [...] bárányról«,
amikor az angyal visszafogta az atya
kezét, amely már-már megölte fiát, és

Izsák helyett Isten gondoskodása foly-
tán a kos lett az áldozat – fény derült
a megváltás titkára, és az angyalok is
jobban megértették azt a csodálatos
tervet, amellyel Isten gondoskodott az
ember megváltásáról (1Pt 1:12).¹⁵

A MI BIZONYSÁGTEVÉSÜNK MA

Ábrahám hívő, engedelmes, szol-
gáló élete fontos példát ad számunkra,
arra, miként tegyünk bizonytságot.
Mindennapi életének csendes befo-
lyása, rendíthetetlen hűsége, bőkezű-
sége, udvariassága és nemes jelleme
mindenki számára bizonyította, hogy
a mennyel áll kapcsolatban. Képes volt
túllátni azon, ami látható, és megra-
gadni az örök valóságokat. „*Hitt pedig
Ábrahám az Istennek, és tulajdonították
az őnéki igazságnak*” (Róm 4:3, KAR). ©

¹ Andrew Lawler: „A bibliai Ábrahám városa, a gazdag kereskedőváros”. *National Geographic*, 2016. március 11. <https://on.natgeo.com/3isuYmQ>.

² Uo.

³ John Noble Wilford: „Ur városában: Rituális emberáldozatok, amelyek nem békés, nyugodt események voltak”. *New York Times*, 2009. október 26. <https://nyti.ms/3k1nKqM>.

⁴ *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 93. o.

⁵ Uo.

⁸ Uo., 109. o.

⁹ Uo., 103. o.

¹⁰ Uo., 103. o.

¹¹ Uo., 109. o.

¹² Uo., 101–102. o.

¹³ Uo., 115. o.

¹⁴ Uo., 119. o.

¹⁵ Uo., 121. o.

Ted N. C. Wilson a világszéles Hetednap
Adventista Egyház elnöke. További
írások és kommentárok elérhetők az
elnök Twitter-oldalán: @pastortedwilson,
valamint Facebook-oldalán: @Pastor Ted
Wilson.

Vasárnap

Bizonyosságtevés a személyes próbák idején

Tanuljunk Józseftől!

Jane Marczewski („Nightbirde”) csöndes magabiztossággal és nyugalommal állt a színpadon, miközben elmondta a zsűritagoknak a történetét. Az akkor 30 esztendőes énekes-dalszerző daganatos betegséggel küzdött évek óta. Hol jobban volt, hol rosszabbul, és éppen nemrégiben tudta meg, hogy áttétes lett. Miközben elénekelt a dalát, a zsűritagok és a hallgatók mindnyájan a szemüket törölgették. Amikor a zsűritagok kifejezték csodálatukat, milyen pozitív a kisugárzása, a fiatal hölgy így válaszolt: „Azzal, hogy boldog legyél, nem szabad addig várni, míg az életed könnyebb lesz.”¹

Jane nyíltan beszélt hitéről, és a rákbetegséggel való küzdelméről a blogján. „Még azokon a napokon is, amikor nem vagyok olyan rosszul, lefekszem a matracra a délutáni napfényben, és hallgatom Őt. Tudom, hogy ez örütségnek hangzik, és nem is igazán tudom megmagyarázni, de Isten ott van – most is. Hallottam már azt a mondást, hogy sokan azért nem látják meg Istent, mert nem keresik elég alacsonyan. Ha nem látod Őt, kutass lejjebb! Isten ott van, a fürdőszoba padlóján.”²

Gondoltál már arra, hogy jobban tennéd, ha várnál az Istenről szóló bizonyosságtevéssel addig, míg egészséges vagy sikeres nem leszel? Könnyű azt gondolnunk, hogy mindennek kereknek kell lennie az életünkben ahhoz, hogy beszélhessünk az evangéliumról másoknak, de van néhány történet a Bibliában, amely arról szól, hogy mennyire hatásos olyankor bizonyosságot tenni, amikor káosz és harcok jellemzik a mindennapjainkat, és a lehető legnehezebb körülmények között vagyunk. Erre a legjobb példa: József.

Mivel apja kedvenc feleségének az idősebbik fia volt, Józseffel kivételeztek és jobban szerették a testvéreinél. 17 évesen apja megajándékozta egy csodaszép köntössel, és álmokat is látott, amelyek azt jövendölték, hogy uralkodni fog testvérein, sőt apja is meghajol előtte. Ez már túl sok volt a bátyjainak. Amikor lehetőségük nyílt a bosszúra, megragadták Józsefet, letépték róla a botrányos köntöst, és bedobták őt egy üres kútba. Aztán eladták egy arra elhaladó kereskedő-karavánnak, amely Egyiptomba tartott.

RABSZOLGÁBÓL MEGBÍZHATÓ SZOLGA

József túlélte az Egyiptomba vezető utat, ahol aztán az izmaelita/midiánita kereskedők eladták Potifárnak, a fáraó egyik tisztviselőjének, aki a testőrség parancsnoka is volt. De „*az ÚR Józseffel volt, és szerencsés ember lett, és az ő egyiptomi urának a házában élt*” (1Móz 39:2).³ Jóllehet Józsefet kényszerítették,

Jóllehet Józsefet kényszerítették, hogy elhagyja családját, hitét azonban magával vitte.

hogy elhagyja családját, hitét azonban magával vitte. Nem rejtette el hitét Potifár elől sem, s bár ura nem imádta József Istenét, azonban látta és értette, hogy Isten Józseffel van, és egész háza népe részesült az áldásból, amit a Mindenható Józsefekre árasztott.

Ez arra indította Potifárt, hogy kinevezze Józsefet egész háza felügyelőjének. Isten jóváhagyta a Józseffel szembeni, pozitív bánásmódot: „Attól az időtől fogva, hogy házában és mindenének gondviselőjévé tette, megáldotta az ÚR az egyiptomi ember házáat Józsefért. Az ÚR áldása volt mindenben, amije csak volt a házban és a mezőn” (5. v.).

RABBÓL KORMÁNYZÓ

Sajnos, József sikere nem tartott sokáig. Potifár felesége megpróbálta elcsábítani, aztán pedig szörnyű bünténnel vádolta meg. Bár József ártatlan volt, mégis börtönbe került. Ott már igazán átengedhette volna magát a kétségbeesésnek. Ki róttá volna fel neki? Úgy tűnt, elveszett minden reménye arra, hogy valaha is viszontláthassa a családját. Hagyhatta volna, hogy a körülmények lerombolják a hitét és erkölcsi tartását, vagy legalábbis használnak a munkamoráljára! Nem, József továbbra is hűségesen szolgált, és Isten megáldotta őt még a börtönben is! „De az ÚR Józseffel volt, és kiterjesztette rá kegyelmességét, és kedvessé tette őt a börtönparancsnok előtt. ...az ÚR Józseffel

volt, és szerencsésé tett mindent, amit cselekedett” (21–23. v.).

Józsefnek a főpohárnok és a főütmester iránt tanúsított magatartása nyilvánvalóvá tette, mennyire együttérezett rabtársaival, és tisztelte őket. Ellen White írja: „Az a szerep, amelyet a börtönben betöltött – mindennapi becsületes élete, és a bajbajutottak és csüggedtek iránti megértése – nyitotta meg az utat a későbbi jólét és megbecsülés felé.”⁴

Életének legsötétebb időszakában tanúsított magatartása bizonyosság volt a körülötte élők számára és példa számunkra, akik ma élünk. „Minden fény, amelyet másokra sugárzunk, visszasugárzik ránk. Minden kedves és megértő szó, minden tett, ami könnyít a megterhelteken, minden ajándék, amelyet a rászorulóknak adunk, ha helyes indítékból történik, áldásokban gyümölcsozik a jövő életében.”⁵

Több év telt el, mire József kiszabadult a börtönből, és még azután is, hogy Egyiptom kormányzójává léptették elő, eltartott egy ideig, mire újra találkozhatott a családjával. Amikor végre felfedte kiletét testvérei előtt, kijelentette előttük: „De most ne bánkodjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok, mert a ti megmaradásotokért küldött ide engem Isten tielőttetek” (1Móz 45:5).

Amikor eladták rabszolgának, József nem tudhatta, hogy egyszer majd Egyiptom kormányzója lesz, vagy, hogy vezetői szerepe és Istentől kapott bölcsessége egész családjá, sőt egész Egyiptom jólétét fogja szolgálni. Nem láthatta előre, hogyan fogja Isten felhasználni a szörnyű élethelyzetet, amibe került. De József nem várt addig, amíg Potifár házában felvigyázója vagy Egyiptom kormányzója lett, hanem már kezdettől fogva az Istenhez hűségesen élt, és neki adott dicsőséget minden eredményért. Sőt, valójában a bizonyosságtéves volt az alap, aminek folytán Potifár és a fáraó felismerték József sikerének igazi forrását.

Nem adta fel akkor sem, amikor a körülményei rosszabbak lettek. Inkább felhasznált minden lehetőséget

arra, hogy atyái hite szerint éljen, és fényt vigyen az egyiptomi társadalom legsötétebb sarkába is. Rabszolgaként József tudott beszélgetni Potifár házában egyszerű lakóival, és valószínűleg más rendű-rangú emberekkel is. A börtönben találkozott sokféle háttérrel rendelkező rabbal. Kormányzóként vezető beosztású személyek társaságába került. Isten felhasználta Józsefet a társadalom minden rétegének elérésében.

Lehet, hogy most éppen a „fürdőszoba padlóján” találsz magad, mint Jane, vagy „a kút mélyén”, mint József. Talán azon tűnődsz, hogyan tehetnél bizonyosságot egyéni életed sötét és fájdalmas időszakában. Ám, ha Istenbe kapaszkodsz, akkor kitartásod és hited lelkesítő lehet mások számára! ☺

¹ Michael Foust: „Az America's Got Talent (AGT) sztárja, »Nightbirde« 31 évesen elhunyt: Öröksége »az erő, amit megtalált Jézusban.«” „Christian Headlines” 2022. február 22. <https://www.christianheadlines.com/contributors/michael-foust/agts-nightbirde-dies-at-31-her-legacy-is-the-strength-she-found-in-jesus.html>.

² Nightbirde: „Isten a fürdőszoba padlóján” 2021. március 9. <https://www.nightbirde.co/blog/2021/9/27/god-is-on-the-bathroom-floor>.

³ A bibliai idézetek, ahol máshogyan nem jelöljük, az újonnan revideált Károli fordításból valók. Veritas Kiadó, 2021.

⁴ Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 175. o.

⁵ Uo.

Megbeszélendő kérdések

1. Hogyan lehetsz bizonyosságtéves ott, ahol éppen most vagy?
2. Gondolj egy olyan esetre, amikor valaki áldást jelentett számodra. Hogyan használta őt Isten arra, hogy megerősítést jelentsen neked?
3. Mi akadályoz abban, hogy elhátározd: hirdetni fogod életeddel Isten kegyelmét, bármilyen körülmények közé kerülsz is?

Hétfő

Igaz és hamis bizonyságtevő

A kis szolgálólány és Géházi

Amióta a lányunk elég idős ahhoz, hogy megértse az egyszerű kéréseket, mint például a játékok összeszedése, azóta bátorítjuk arra, hogy tartsa rendben a szobáját vagy azt a területet, ahol éppen játszik. Természetesen segítünk neki, és amint növekedett, megtanulta bevetni a saját ágját, és elpakolni a ruháit.

Más alkalmakkor megjutalmaztuk, ha segített más feladatokban a házban vagy a ház körül, például hajtogatta a ruhákat, vagy mást is megtett, ami nem lett volna a feladata. Egyik nap odajött hozzánk ragyogó arccal, várakozással a szemében, és kérte a jutalmát, mert összeszedett néhány játékot. Elmagyaráztuk neki, hogy nagyon örülünk, hogy ilyen remek munkát végzett, de a játékok elpakolása egyébként is az ő dolga. Jutalma maga a jól végzett munka.

Ha elvégzed a feladatodat, vársz érte jutalmat? Talán nem, bár csodálatos, ha elismerő szavakat kapsz. Mi a helyzet azzal, amikor bizonyosságot teszel másoknak? Jutalmat vársz érte Istentől? 2Királyok 5 kétféle bizonyságtevőről számol be: azokról, akik beszélnek Istenről anélkül, hogy bármit is várnának cserébe, és azokról, akik úgy vélik, jár valami nekik az erőfeszítésükért.

EGY GYERMEK BIZONYSÁGTÉTELE

A beszámoló egy gyermek bizonyságtevével kezdődik, egy kislányéval, akit elhurcoltak Izrael földjén lévő otthonából, hogy Naámán házában szolgáljon. A beszámoló nem nevezi meg őt, de azt igen, hogy szavai olyan eseményeket indítottak el, amelyek a szíriai hadvezér megtérését eredményezték.

Naámán egy híres hadvezér volt Szíriában. Isten felhasználta őt, hogy a szíriaiaknak győzelmet adjon. De Naámán leprás lett. A kislány ahelyett, hogy bosszút forralt volna a hadvezér ellen, aki vagy személyesen rabolta el őt, vagy felügyelte a rajtaütést, ami aztán az ő elhurcolásához is vezetett, inkább részvétet érzett a beteg ember iránt. Így

Sok-sok ember él körülöttünk, akik lélekben és testben megtörtek, és szükségük van arra a gyógyulásra, amit csak Krisztus tud felajánlani.

szólt az úrnőjéhez: „Bárcsak eljuthatna az én uram ahhoz a prófétához, aki Samáriában van! Bizonyosan meggyógyítaná őt bélpoklosságából!” (2Kir 5:3).¹

Izrael és Júda népe nagyrészt kudarcot vallott abban, hogy teljesítse Isten célját, amelyet Ábrahám leszármazottainak szánt: „Megáldatik benned a föld minden nemzetsége” (1Móz 12:3). Ahelyett, hogy életükben megnyilvánult volna az Isten és emberek iránti szeretet, inkább magukévá tették a körülöttük élő népek pogány szokásait, saját népüket pedig elnyomták és megrontották. Voltak azonban, akik kitartottak hitükben. Ők továbbra is folytatták a biznyságtevést izraelita testvéreik felé, és amikor fogságba vitték őket, áldássá váltak az idegenek otthonában és udvaraiban is, ahol szolgáltak.

Ellen White írja: „Amikor ezt a héber kislányt a szülei Istenről tanították, nem tudták, hogy mi lesz a sorsa. De hűségesen teljesítették megbízatásukat, és gyermekük a szíriai sereg fővezérének otthonában biznyságot tett Istenről, akit megtanult tisztelni.”

EGY HAMIS TANÚBIZNYSÁG

Naámán komolyan vette a lány szavait, és elutazott Samáriába, hogy gyógyulást keressen. Eljutott Elizeus

házához, várva a próféta csodálatos tettét, ehelyett azonban a szolgáló jött elé, és elküldte a Jordánhoz, hogy fürödjön meg benne. Naámán először igencsak feldühödött a próféta parancsán, de aztán engedelmessé vált, és meggyógyult. Egészséges emberként tért vissza Elizeus házához, és hálából ajándékokat ajánlott fel Elizeusnak. A próféta nem fogadta el azokat, hanem hazaküldte a vezért.

Géházi, Elizeus szolgálója, azonban felháborodott, hogy a próféta nem fogadta el a szíriai hadvezér ajándékait: „Íme, az én uram megkímélte ezt az arámi Naamánt, és nem akarta elfogadni tőle, amit hozott. Él az ÚR, hogy utána futok, és kérek tőle valamit” (2Kir 5:20). Géházi kapzsiságtól indítva úgy érvelt, hogy ha Elizeus nem is veszi el, ami megilletné, akkor legalább ő kapjon valami kis jutalmat. Naámán kapott egy igazi biznyságtevőt a fiatal izraelita lány személyében, aki hitből és a beteg iránti részvételtől indítva tett biznyságot. Most pedig kapott egy második biznyságtevőt, egy hamisat, Géházi személyében, aki hazudott, hogy valami kis vagyona tehessen szert. Géházi azt mondta, hogy Elizeus küldte az ajándékokért, egy talentum ezüstért, és két öltözet ruháért – mert két próféta fia érkezett hozzájuk vendégségbe. Naámán örömmel mutatta ki háláját, és biztatta Géházit, hogy kétszer annyi ezüstöt vigyen, mint amennyit kért.

Amikor Géházi visszatért, Elizeus kérdőre vonta, és a szolgáló megint hazudott. Elizeus azonban tudta, mi történt: „Nem ment-e el a szívem veled, amikor az a férfi leszállt a kocsiról, és eléd ment? Hát most van-e az ideje annak, hogy ezüstöt szerezz, és hogy ruhákat, olajfákat, szőlőket, juhokat, marhákat, szolgálókat és szolgálóleányokat szerezzél?” (26. v.). A csodát Isten vitte végbe, ezért nem volt szabad ajándékot elfogadni. Nem Elizeus volt felelős a csodáért, hanem Isten! Ajándékot elfogadni rossz üzenet volt Istenről, aki ingyen kegyelemből gyógyította meg Naamánt. Bűne következtében Géházi maga lett leprás.

Azt nem tudjuk, hogy az izraelita kislánnyal mi történt, de részvételtjes,

igaz szavai a gyógyulást és hitet hozták el Naámán háza népének. Vele ellentétben Géházi anyagi haszonra vágyott, mintha valami része lett volna az Isten által végbevitt csodában. Hazug biznyságtétele azt a betegséget hozta rá, amiből Naámán meggyógyult.

Az jogos, hogy a lelkipásztorok, bibliamunkások, és az egyház alkalmazottai fizetséget kapjanak erőfeszítéseikért. De a Jézusról szóló biznyságtételünkért, aki végtelen árat fizetett értünk, soha nem szabad anyagi hasznot várni. Sok-sok ember él körülöttünk, akik lélekben és testben megtörtek, és szükségük van arra a gyógyulásra, amit csak Krisztus tud felajánlani. Biznyságtételünknek lehet olyan eredménye, hogy valaki Krisztus követését választja; lehet, hogy imáinkra válaszul csodák történnek; de mindig emlékeznünk kell arra, hogy ha Isten kegyelméről és szeretetéről teszünk biznyságot, annak jutalma a mennyben van. A dicsőség és tisztelet mindenkor és csakis az Övé! ☉

¹ A bibliai idézetek, ahol máshogyan nem jelöljük, az újonnan revidált Károli fordításból valók (ÚRK). Veritas Kiadó, 2021.

² Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 155. o.

Megbeszélendő kérdések

1. Mit jelent igaz biznyságtevőnek lenni?
2. Kinek kell biznyságot tennünk?
3. Mi a jutalmunk azért, ha hirdetjük Isten szeretetét?

Kedd

Bizonyságtevés a királyi udvarokban

Dániel, mint bizonyságtevő

Atörténelem során hűséges bizonyságtevőket küldött Isten a politikai élet központjaiba. Józsefről már tanultunk. Közéjük sorolhatjuk még Dánielt, Esztert és Nehémiást is. Mindnyájukat foglyokként vagy száműzöttekként vitték el, és különböző szerepkörökben szolgáltak.

Dániel könyve 1. fejezete beszél Jeruzsálem bevételéről, és a királyi vagy nemesi családból származó bölcset, tanult, értelmes fiatalok deportálásáról. *„Júda fiai közül ezek között volt Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá”* (6. v.).¹

Ezek a fiatalok abban is kiváltak a többiek közül, hogy nem voltak hajlandók beszennyezni magukat a királyi étellel és borával. *„Isten a négy ifjúnak ismeretet és értelmet adott mindenféle íráshoz és bölcsességhez. Dániel pedig értett a látomásokhoz és az álmokhoz is”* (17. v.).

DÁNIEL NYILVÁNOS BIZONYSÁGTÉTELE

Elég korán nyilvánvaló lett, hogy Dániel fontos szerepet fog betölteni a babiloni kormányzatban. Különleges prófétai elhívása kiváltságos, ám egyben veszélyes pozícióba juttatta őt. Nabukodonozor első álma, amelyet Dániel könyve 2. fejezete jegyez fel, hízlegően hatott a királyra, akit az álomban az aranyfej jelképezett. A második álom viszont már önhittségének közvetlen elítélése volt, és azt hangsúlyozta, hogy Isten a világ valódi ura.

Amikor a király hívatta, hogy magyarázza el neki az álmot, Dániel láthatóan megrendült. Képzelnék el, hogy meg kell mondanunk a világ leghatalmasabb uralkodójának, hogy ha nem javul meg, akkor Isten állattá fogja változtatni! Dániel felismerte, hogy Isten egy figyelmeztetést adott Nabukodonozornak, és azt az ő kötelessége közölni vele.

Miután megmagyarázta az álmot, Dániel tanácsot is adott a királynak. *„szabadulj meg vétkeidről igazság által és hamisságaidtól a szegényekhez való irgalmasság által. Így talán tartós lesz a békességed”* (Dán 4:24). Ez a tanács nem azokból az évekből származott, amikor Dániel a káldeus nyelvet, tudományt és irodalmat tanulta, hanem a világegyetem Istenétől elsajátított bölcsességből. Sajnos, Nabukodonozor nem alázta meg magát, ezért a prófécia beteljesedett rajta. Az örület akkor múlt el róla, amikor végre elismerte Isten szuverén hatalmát.

Dániel bölcs tanácsát nem fogadta meg Nabukodonozor utódja, Belszár sem. Amikor Belszár hívatta Dánielt, hogy fejtse meg számára a falon megjelent írást, akkor a Babiloni Birodalom már a kiirtás szélén állt (Dániel 5). Dániel tiszteletteljes, sőt mondhatni együttérző volt Nabukodonozor iránt, de Belszár vakmerően és harsányan fejezte ki, hogy megveti a Nabukodonozornak adott figyelmeztetéseket. Dániel kemény hangon fedtte meg őt: *„És te, Bélsaccar, az ő fia, nem alázta meg a szívedet, noha mindezt tudta”* (22. v.). Azon az éjszakán elesett Babilon, és vele együtt Belszár is. Ahogyan Nabukodonozor álmában a hatalmas állókép előre jelezte: egy másik birodalom támadt a helyén: a Médó-Perzsa Birodalom.

DÁNIEL EGYÉNI BIZONYSÁGTÉTELE

Dánielt szolgálatban tartották a méd Dáriusz király udvarában is, mint a három főkormányzó egyikét, akik a szatrapák fejeként szolgáltak. A feljegyzés így jellemzi őt: *„Dániel pedig fölülmúlta a főkormányzókat és a kormányzókat, mivel rendkívüli lélek volt benne”* (Dán 6:3). Bizony, amikor

Dániel hűséges volt a királyok Királyához, és az a törvény, amit szívében követett, kötelezőbb érvényű volt számára, mint bármely emberi kigondolás.

a munkatársai találni akartak valamit viselkedésében vagy munkájában, ami miatt bepanaszolhatták volna őt, nem találtak semmit: „*semmi okot vagy hibát nem tudtak találni, mert hűséges volt, és semmi foggyatkozást vagy vétket sem lehetett találni benne*” (4. v.). Csak úgy tudták őt hűtlenséggel megvádolni, ha olyan rendeletet kényszerítettek ki, amelyről tudták, hogy Dániel nem tudja betartani: harminc napig ne kérhessen sem istentől, sem embertől semmit, csakis a királytól (7. v.). Az engedetlenség büntetése pedig az legyen, hogy az illetőt az oroszlánok vermébe vetik.

Amikor Dániel meghallotta, hogy a király aláírta a végzést, visszament a házába. Nem volt már fiatal. Látott éppen elég hataloméhes vezetőt és tisztviselőt. Ismerte már a birodalmak kegyetlen működését, és tudta, mi vár azokra, akiket a király nem talál lojálisnak. Mondhatta volna ekkor: „*Túl öreg vagyok én már ehhez*”, és becsukhatta volna az ablakát, amíg imádkozik. Hiszen ez úgyis magánügy. De Dániel hűséges volt a királyok Királyához, és az a törvény, amit szívében követett,

kötelezőbb érvényű volt számára, mint bármely emberi kigondolás.

Ablakait kinyitotta Jeruzsálem felé, és naponta háromszor imádkozott. Akár láthatta is az ellene összeesküvők kárörvendő arcát, akik utána leselkedtek, és alig várták, hogy legyőzzék politikai riválisukat. Habár a király igyekezett megmenteni Dánielt a dekrétum megszégéséért járó büntetéstől, végül mégis bedobták Dánielt az oroszlánok vermébe. Hűsége már korábban is erőteljes bizonyoságtétel volt a királyi udvarban élők számára, ám amikor az oroszlánok verméből is sértetlenül került ki, az már ellenségei számára is bizonyíték volt arra, hogy Dániel a magasságos Istent szolgálja, és sikere, valamint túlélése egyaránt Isten áldásának és közbelépésének eredménye.

Dániel jól szolgálta a királyt, de Istent még jobban. Nabukodonozorhoz hasonlóan, akit lenyűgözött, és alázatra készítetett Isten kinyilatkoztatása, amelyet Dániel által közölt, kormányzója szabadulása után Dárius is kiadott egy rendeletet, hogy minden alattvalója félje Istent: „*Mert ő az élő Isten, aki mindörökké megmarad. Királysága nem pusztul el, és hatalma mindvégig megáll*” (26. v.).

Carlos Elías Mora írja: „Isten felhasználta a fogságot arra, hogy csodálatos bizonyoságtételt küldjön a babiloni és méd-perzsa birodalom nemzeteinek. Isten népének kudarca, aminek következtében Dániel és barátai fogságba vitettek, nem jelentett akadályt az Úr számára, hogy elérje célját, és bemutassa jellemét a népeknek.”²

Dániel a közéletben és magánéletében egyaránt bizonyoságot tett a királyi udvarokban élő, legmagasabb köröknek. Nem rontotta meg jellemét sem a kapzsiság, sem a hatalomvágy. Politikai sikerét az életében munkálkodó Szentléleknek és a hűséges szolgáltnak köszönhetette; ez utóbbi természetesen következett az előbbiből. Próféta volt a hitetlenek számára, és elvitte Isten Igéjét azoknak a hatalmaknak, amelyek meghódították és lerombolták hazájának földjét, városát és templomát.

Dániel nem tompította a kemény igazságokat, amelyeket Isten kinyi-

latkoztatott Nabukodonozornak és Belsazárnak, és nem próbálta annak a törvénynek a büntetését sem elkerülni, amit nem tudott betartani. Hűségesen tett bizonyoságot a felsőbb körökben, és emlékeztette ezeket az emberi hatalmasságokat arra, hogy a mennyben uralkodik egy Király, minden királyok felett, aki igazságos, kegyelmes és maga a szeretet.

Talán mi nem szolgálunk királyokat, nem igazgatunk provinciákat, de szolgálhatunk mindenhol hűségesen, bárhol élünk. Bizonyoságot tehetünk Isten átalakító hatalmáról és az Igéjében található kinyilatkoztatásról. Előfordulhatnak esetek, amikor a hatalmon lévők előtt kell bizonyoságot tennünk Isten magasabb rendű törvényeiről, de valószínűbb, hogy bizonyoságtévésünk mindennapi tetteinkkel és magatartásunkkal történik. Legyen szó akár közéletéről, akár magánéletéről, mindenképp találtsunk hűségeseink! ☺

¹ A bibliai idézetek – ahol másként nem jelöljük – az újonnan revideált Károli fordításból vannak. (Veritas Kiadó, 2021)

² Carlos Elías Mora: „Dániel és barátai: a bizonyoságtévés modellje”. *Journal of Adventist Mission Studies* [Adventista Missziótanulmányok Lapja] 5. évf., 1. sz., 2009, 97. o.

Megbeszélendő kérdések

1. Hogyan lehetsz bizonyoságtévő a munkahelyeden?
2. Hogyan reagáljon a keresztyény egy olyan törvényre, ami ellentmond Isten törvényének?
3. Úgy gondolod-e, hogy hűségesen szolgálsz munkádban, családjában és Istennek? Vannak még fejlődési területek? Imádkozz ezekért a területekért, és kérd Istent, hogy segítsen bizonyoságot tenni életed minden területén!

Szerda

Egy valószínűtlen bizonyságtevő

A samáriai asszony

A férfi már több kilométert megtett aznap a társaival. Magasan állt a Nap, közeledett az ebéd ideje. A vándor fáradt lábát por fedte, forró szellő szárította fel bőréről a verejtéket. Leült a mező közepén lévő kúthoz – Jakob kútjához – és várt. A barátai elmentek élelmet vásárolni Sikár városába, de ő maradt, mert fontos találkozója volt.

Egy asszony jött vizet meríteni a kúthoz. A nap legforróbb órájában jött, talán mert jelenlegi életkörülményei nem passzoltak a közösség elveihez.¹ Nem volt szokatlan, hogy egy férfit lát ott, hiszen e kutakat bárki használhatta. Amikor korszóját készült a vízbe meríteni, a férfi megszólalt: „Adj innom!”

A NARRATÍVA MEGTÖRÉSE

János evangéliuma 4. fejezetének elbeszélése több ponton is eltér az akkori szociális és irodalmi elvárásoktól. Először is, Jézus, aki zsidó volt, és akit Messiásnak tartottak, Samárián ment keresztül. A helyszín kulcsfontosságú, ezért a „*Samária*”, illetve „*samaritánus*” szavak hatszor fordulnak elő hat versen belül (4–9. v.).

Izrael fogságának megszűnése után azok az izraeliták, akik Samáriában maradtak, keveredtek a területre deportált idegenekkel. Ők aztán házasságokat is kötöttek egymással, így vallásuk szinkretista lett. Megtagadták az összes prófétai és bölcsesség-iratot, kivéve Mózes öt könyvét, és a Garizim hegyén emelt templomban imádták Istent.²

A zsidók és samaritánusok közti szakadék még szélesebbre hasadt, amikor a fogságból visszatérő zsidók nem voltak hajlandók megengedni a samaritánusoknak,

hogy részt vegyenek a templom újjáépítésében (Ezsd 4:2–3). Évszázadokkal később is egymás ellenségei maradtak. Jézus ennek ellenére átutazott Samárián, amikor szükséges volt, de a szigorú zsidók egy hosszabb útvonalat választottak, elkerülendő az egész területet.³

Másodszor azzal törte meg Jézus a társadalmi konvenciókat, hogy beszélgetésbe elegyedett egy samaritánussal, aki nemcsak samaritánus volt, hanem olyan asszony, akinek sorban egymás után már több férje volt, jelenleg pedig egy szeretője. Harmadszor, Jézus szavaiból világosan kitűnik, hogy a beszélgetés nem véletlen: Ő várta, sőt kereste ezt az asszonyt. És legelőször – minden ember közül – előtte fedte fel Messiás voltát!

A beszélgetés egy egyszerű kéréssel kezdődött: „Adj innom!” (Jn 4:7).⁴ Hogy egy zsidó férfi szóba áll vele, az is eléggé sokkolta volna az asszonyt, de az az Ember még kért is tőle valamit! Teljes megdöbbenéssel válaszolt: „Zsidó létedre hogyan kérhetsz inni tőlem, amikor én samáriai asszony vagyok?” (9. v.). Jézus figyelmen kívül hagyta az etnikai megosztottságra vonatkozó utalást, és azzal válaszolt, hogy az asszonynak kellett volna tőle vizet kérnie! Az általa felajánlott víz ugyanis életadó víz volt. Újra meg újra elterelte a szót az etnikai hovatartozásról és a régi sebekről arra, hogy Őt az asszony lelkének jelenlegi szomjúsága érdeklí, és Ő képes azt kielégíteni.

Amikor az asszony megértette beszélgetőtársa titokzatosnak tűnő felajánlását, és kérte tőle a vizet, Jézus hirtelen azt kérte, hívja oda a férjét. Erre egyszerű volt a válasz: „nincs férje”. Ez őszinte kijelentés volt: olyasvalakivel élt együtt, aki nem volt a férje, és Jézus nyilvánvalóvá tette, hogy Ő tudja ezt, és a házassági egész történetét is.

Megdöbbenve azon, hogy aki vele beszél, ismeri magánéletének részleteit, az asszony meggyőződött arról, hogy Jézus bizonyára próféta, de elterelte a beszélgetést a samaritánus–zsidó ellentétre. Jézus kihasználta ezt az alkalmat arra, hogy világossá tegye: új korszak érkezett el, amikor minden igaz imádó, legyen az akár zsidó, akár samaritánus, „lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának” (23. v.).

Jézus már a beszélgetés kezdetétől fogva próbálta megintgatni az asszony világnézetét, ami a zsidók és samaritánusok közti ellentét köré összpontosult. Úgy azonosította önmagát, mint aki a zsidók ellensége, velük szemben áll, ennél fogva a kútnál ülő zsidó férfinak is az ellensége, de Jézus megtörte ezt a narratívát azzal, hogy beszélgetésbe kezdett és tisztelettel bánt vele. Az asszony ősatyjának nevezte Jákóbot, élete, vallásos hite és istentiszteleti helye alapján tartotta őt. Jézus most ezt is átértelmezte, és új jelentést, tartalmat adott hitének.

Az asszony végül arra az egy dologra tereli a beszélgetést, amiről tudta, hogy a zsidók és samaritánusok egyetértenek:

„Tudom, hogy Messiás jön, akit Krisztusnak neveznek, és amikor ő eljön, mindent megjelent nekünk” (25. v.). Az asszony hittel kimondott, reményteljes meggyőződésére Jézus egyszerű és lenyűgöző választ adott: „Én vagyok az, aki veled beszélek” (26. v.).

VETÉS ÉS ARATÁS

A tanítványok éppen a döbrent csendre érkeztek vissza, ami – úgy képelem – beállt e kinyilatkoztatás után. Már nem érdekelte az a víz, amiről tudta, hogy ideiglenesen oltja a szomját, ezért a samáriai asszony korszóját hátrahagyva szaladt be a városba, és mindenkinek mesélte a zsidó emberrel való találkozását, aki azt állította magáról, hogy Ő a Messiás. Remény csegett a szavaiban: „Gyertek, lássatok egy embert, aki mindent megmondott nekem, amit cselekedtem. Vajon nem ez a Krisztus?” (29. v.).

Közben a kútnál az aggódo tanítványok is választ kaptak Jézustól. Meglepődtek ugyan, hogy egy asszonnal beszélgetve találták ott, de nem szóltak egy szót sem. Most biztatták, hogy egyen, de Jézus visszautasította, és olyan eledelre utalt, amiről ők nem tudtak. Mivel látta, hogy nem értik, sem az asszony esetét, sem az ételre tett utalását, ezért körbeírta számukra a küldetését: „Az én eledelem az, hogy annak akaratait tegyem, aki elküldött engem, és az ő munkáját elvégezzem” (34. v.).

Aztán az ő küldetésüket is közölte tanítványaival: „Íme, mondom nektek: emeljétek fel szemeteket, és nézzétek meg a mezőket, hogy már fehérek az aratásra. Az arató már most megkapja jutalmát, és begyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön magvető és arató. ... Én annak az aratására küldtelek titeket, amin nem ti fáradoztatok: azon mások dolgoztak, és ti mások munkájába álltatok be” (35–38. v.).

Jézus még beszélt, amikor emberek jöttek futva a városból, izgatottan az asszony szavaitól. Ez az asszony nem részesült professzionális teológiai képzésben, a vallásból – percekkel korábban – még annyit értett, amennyit kialakított benne népének hagyománya. Jézussal való találkozása azonban olyan hatékonyra tette a biznyságtételét, hogy az egész város érdeklődését felkeltette. Jézusnak a vetőre és aratóra utaló illusztrációja le is játszódott közvetlenül a tanítványok szeme előtt.

A tanítványok egyáltalán nem gondolták, hogy Sikár városa méltó a figyelmükre, s arra, hogy időt töltsenek ott, leszámítva azt, hogy megállnak ételt vásárolni. Azt sem képzelték volna, hogy egy egyedülálló nő ilyen eredményes misszionárius lehet. Ellen White ezt írta: „Mihelyt megtalálta a Megváltót, a samáriai asszony másokat is elhozott hozzá. Jobb misszionáriusnak bizonyult, mint Jézus tanítványai. Ők ugyanis egyáltalán nem látták ígéretes munkaterületnek Samáriát. Gondolataik a nagy munka felé irányultak, amelyet a jövőben kell elvégezniük. Nem látták, hogy éppen körülöttük van az aratnivaló, amit be kell gyűjteni. A lenézett asszony

Az evangéliumot lehet hirdetni bárhol, bármikor, bárkinek, aki hajlandó meghallgatni.

viszont egy egész várost hozott el, hogy hallhassák a Megváltót. Azonnal elvitte a világosságot embertársainak.”⁵

A samaritánusok behívták Jézust a városukba, és ő két napig tartózkodott – tanítványával együtt – Sikárban. Jn 4:39 szerint sokan jutottak hitre Jézusban az asszony bizonyágtételére, de a Megváltó látogatása után még többen hittek benne. „és mondták is az asszonynak: Már nem a te beszédedért hiszünk, hanem mert magunk is hallottuk, és tudjuk, hogy bizonyjal ő a világ üdvözítője” (42. v.). Jézus nem fedhette fel Messiás voltát a zsidók között, de a samaritánusok készen álltak arra, hogy elismerjék istenségét.

VÍZ A SZOMJAZÓKNAK

Jézus és a samáriai asszony története több fontos tanulsággal szolgál számunkra. Először, az evangéliumot lehet hirdetni bárhol, bármikor, bárkinek, aki hajlandó meghallgatni. Jézus nem várt arra, hogy nagy hallgatóság gyűljön össze egy jól előkészített és meghirdetett összejövetelen. Beszélgetésbe kezdett egy bűnös asszonnyal, aki teljesen hétköznapi feladatot végzett: vízért jött a kúthoz. És amikor a samáriai asszony beszélt a találkozásról a város lakóinak, nem várt „a tökéletes pillanatra”, hanem azonnal szóba állt mindenkivel, aki csak hajlandó volt meghallgatni. Az üzenet, amit kapott, túl fontos volt ahhoz, hogy magában tudta volna tartani.

Másodszor: Sosem szabad előre feltételeznünk, hogy ki van készen, vagy ki nincs készen az evangélium befogadására! Azt sem szabad kijelentenünk, hogy valaki méltatlan az evangélium befogadására! Ahogy Jézus a vetésről és aratásról szóló, számos példázatában elmagyarázta, az evangélium magva jó és rossz talajba egyaránt hullik. Gyomok is nőhetnek a búza mellett, de Isten elválasztja majd az igazakat a hamisaktól. A mi feladatunk egyszerűen annyi, hogy vessünk és arassunk. Isten gondoskodni fog a többiről.

A samáriai asszonnyal folytatott beszélgetésének kezdetén Jézus úgy jellemezte a vizet, amit Ő tud adni, mint

„a víz, amelyet én adok, örök életre buzgó víz forrása”. „Aki az élet vizéből iszik, az élet kútfejjé válik. Krisztus kegyelme olyan a léleknek, mint a forrás a pusztának: azért buzog, hogy mindenkét felüdítsen, és vágyat ébresszen az elveszendőben az élet vize után.”⁶

Fogadjuk el az élő víz ajándékát, amit Jézus ajánl fel számunkra! Osszuk meg mindenkivel, akivel csak találkozunk! ☺

¹ Victor H. Matthews: „Beszélgetés és identitás: Jézus és a samáriai asszony”, *Biblical Theology Bulletin* 40/4. sz., 2010, 219–220. o.

² Gary M. Burge, *NIV Application Commentary: János evangéliuma*. Grand Rapids, 2000, Zondervan, 140–141. o.

³ Andreas J. Köstenberger: *John in Zondervan Illustrated Bible Background Commentary* [a Zondervan Illustrated Biblia háttérkommentárja: János evangéliuma, Apostolok cselekedete], Grand Rapids, 2002. Zondervan, 2. köt., 42. o.

⁴ A bibliai idézetek – ahol másként nem jelöljük – az újonnan revidált Károli fordításból (ÚRK) valók. Veritas Kiadó, 2021.

⁵ Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 154. o.

⁶ Uo.

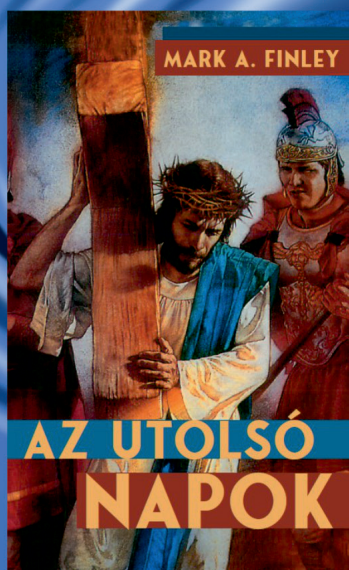
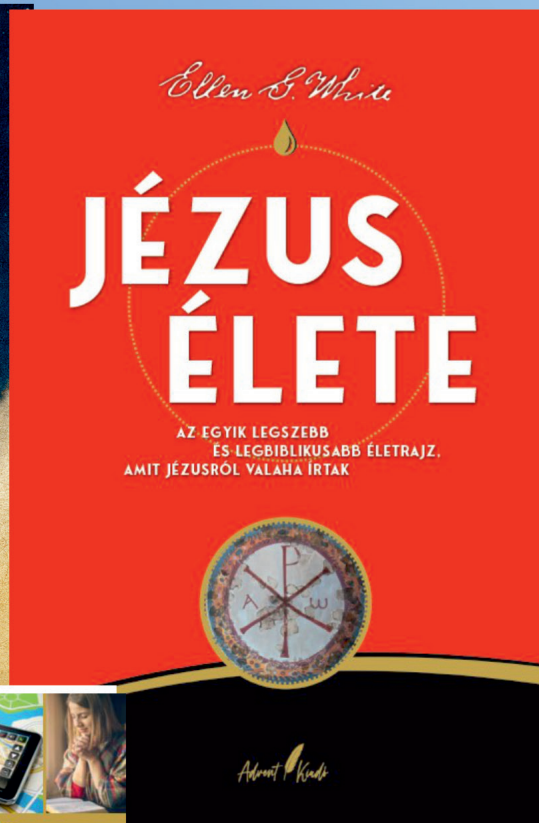
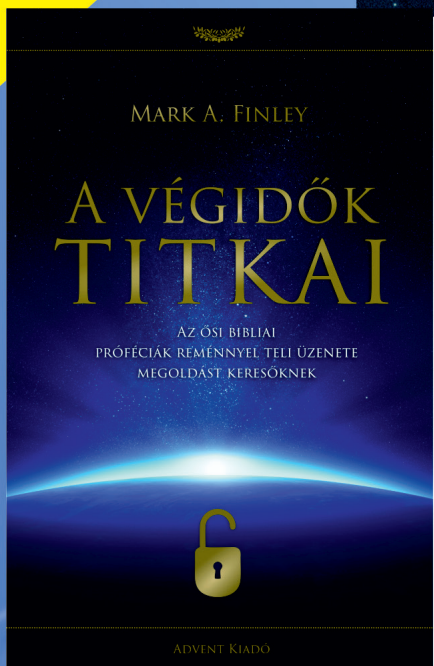
Megbeszélendő kérdések

1. Milyen elgondolásaidhoz ragaszkodsz, amelyeket Isten próbál megtörni vagy átformálni?
2. Téged befolyásol-e a politikai vagy etnikai hovatartozás abban, hogy kivel elegyedsz beszélgetésbe?
3. Ittál ma már az Élet Vízéből?

adventkiado.hu

TUJTAD?

Az emberek a karácsony előtti időszakban (okt.-dec.) a LEGNYITOTTABBAK Isten üzenetére?

Ellen G. White

ÉLETRE szóló olvasás!

Csütörtök

Bizonyságtétel a halálban

Tábita halálának hatása

Családunk nemrégiben mondott búcsút egy szeretett nagypapának, édesapának, férjnek.

Ott ültünk az ágya szélén, sírtunk, imádkoztunk, a reménység énekeit énekeltük. Figyeltük, hogyan emelkedik-süllyed a mellkasa, számoltuk a lélegzetvételeit. Sírva-nevetve idéztük fel jószágának, türelmének, nagylelkűségének történeteit. Ahogy a virrasztásunk órákra, majd napokra nyúlt, rájöttünk, hogy nem arra kell koncentrálnunk, hogy elköszönünk, vagy hogy szerettünk élete lassan tovatűnik. Bennünket Isten örök életre teremtett!

A családunk összegyűlt, majd a szomszédok, barátok is jöttek. Rengeteg étel gyűlt össze, a vigasz és remény üzenetei özönlöttek a világ minden tájáról, bizonyságként, hogyan szolgáltak nagyszüleim oly sokak felé az életük során. Az apostolok cselekedetei 9. fejezete elmondja annak a tanítványnak a történetét, akit ugyanígy szerettek: Tábita (Dorkász) történetét.

A JÓ CSELEKEDETEK ASSZONYA

Nem sokat tudunk Tábitáról: nem tudjuk, hány éves volt, házas volt vagy egyedülálló, voltak-e gyermekei. Azt tudjuk róla, hogy tanítvány volt, „sok jót tett, és alamizsnát osztogatott” (ApCsel 9:36)¹, például ruhákat varrt az özvegyek számára (37, 39. v.). Ezzel a Joppében élő asszonyok égető szükségleteit elégítette ki. Arra a következtetésre is juthatunk, hogy Tábita vagyonos asszony lehetett, talán egy ruhakészítő üzletnek a tulajdonosa.² Bizonyára megvolt a szaktudása és az anyagi forrásai is ahhoz, hogy különféle öltözékeket készítsen. Tanítványi elnevezése arra is utal, hogy a hívők közösségében vezetői szerepe volt.

Tábita betegsége, majd halála szörnyű csapást jelentett Krisztus joppéi követői számára. Míg nagypapám egy hosszú, teljes élet végén halt meg, Tábita élete delén. Testét megmosták, felravatalozták a felső szobában, ahol az özvegyasszonyok köré gyűltek, és siratták. A rajtuk lévő ruha is tanúsko-

Egy bizony- ságtevő halála jelentheti az élet végét, de nem a bizonyágtétel végét.

dott arról, hogy mekkora szeretettel és gondoskodással volt Tábita irántuk, és a közösség iránt.

Lidda városától nem messze Péter meggyógyított egy béna embert, és ennek híre elterjedt az egész tartományban. A Joppében élő tanítványok hírnököket küldtek Péterhez, sürgetve őt, hogy azonnal jöjjön Joppéba. Világos, hogy csodát reméltek. Péter megérkezett, és mély gyászban találta a jelenlévőket. Az özvegyasszonyok, akik összegyűltek, mutatták neki a ruhákat, amelyeket Tábita varrt nekik. Kétségtelen, hogy Péter szívét megindították a Tábita szolgáló életéről szóló beszámolók. Kiküldött mindenkit a szobából, majd imádkozott a feltámadásáért. Hittel fordult a halott asszony felé, és szólította: „*Tábita, kelj fel!*”

Isten visszaadta az élet lehetőségét testébe, és az asszony megfogta Péter kezét, majd felállt. Képzelnék el, micsoda örömujjongásban törtek ki a jelenlévő hívők, amikor Péter élve kivezette hozzájuk Tábitát! Feltámadása után Joppében sokan hittek az Úrban. Tábita halála, ami egyébként egy szörnyű, szomorú esemény volt, a feltámadásával győzelemmé változott. Micsoda bizonyágtétel volt ez, azt

hirdetni, hogy az asszony meghalt, de újra életre kelt!

HALÁL ÉS KÉSLEKEDÉS

De mi a helyzet azokkal, akik meghalnak, és halottak is maradnak? Nem volt már számtalan férfi, nő és gyerek, akik hűségesen szolgáltak az Úrnak, mégis meghaltak még életük delén/kezdetén? Az Isten és Sátán közötti nagy küzdelem sok áldozatot követelt már, akár korán érkezett a halál, akár számos életév után. Ez a háború természete. Azonban Jézus Krisztus halála és feltámadása reményt ad számunkra a síron túl is, amikor azok, akik Krisztusban meghaltak, feltámadnak, hogy vele éljenek (Róm 6:8). A betegségre és halálra azonban most még nem vagyunk immunisak, testünk egyelőre halandó.

Hogyan birkózunk meg a halál és haldoklás folyamatos valóságával? Én komoly vigaszt találtam abban a gondolatban, hogy egy hűséges hívő ember halála önmagában is bizonyágtétel. Élete végén a nagypapám már nem tudott megvizsgálni egy beteget sem, nem tudott bibliáórát adni, prédikálni, de hangosan imádkozni sem. A bizonyágtétel nem abban állt, amit meg tudott, vagy nem tudott megtenni, hanem abban, aki ő maga volt: egy ember, aki Isten barátja.

A halálos ágyán olyan emberek vették körül, akik kincsként őrizték jószágának és hűségének emlékeit, úgy, ahogyan Tábitáról is olvastuk. Amikor még élt, de már közel volt halála órája, akkor is számtalan üzenetet kaptunk olyan emberektől, akik dicsőséget adtak Istennek a szeretetért, amit nagypapa sokak iránt tanúsított. Az egészségügyi személyzet is meghatódott a családtagok és barátok odaadásán, akik csendben váltották egymást a papa ágyánál, gondoskodtak róla, vagy éppen csak ültek mellette énekelve, vagy bibliai igéket olvasva. Ő megmutatta nekünk, hogyan kell szeretni és vigasztalni, az utolsó heteiben pedig mi viseltünk gondot róla úgy, ahogyan Ő másokról.

Egy bizonyágtévő halála jelentheti az élet végét, de nem a bizonyágtétel

végét. Akár hamar következik be a feltámadás, mint Tábita esetében, akár később, a második advent idején azok, akik maradnak, folytathatják Isten igazságának, reménységének, szeretetének hirdetését. Vállaljuk fel azok örökségét, akik arra használták fel talentumaikat és anyagi forrásaikat, hogy áldásul legyenek a körülöttük élők számára! És mindig adjunk dicsőséget az Istennek, aki támogat és együtt van velünk gyászunkban, s aki egy napon eltöröl majd minden könnyet a szemünkről! ☺

¹ A bibliai idézetek – ahol másként nem jelöljük – az újonnan revideált Károli fordításból valók (Veritas Kiadó, 2021).

² Teresa J. Calpino: *Woman, Work and Leadership in Acts* [Nők, munka és vezetés az Apostolok cselekedeteiben]. Tübingen, 2014, Mohr Siebeck, 141. o.

Megbeszélendő kérdések

1. Hogyan használhatod talentumaidat és anyagi forrásaidat a közösség áldására?
2. Ha ma kellene meghalnod, milyen örökséget hagynál magad után?
3. Hogyan lehet egy hívő halála bizonyágtétel?
4. Milyen reménységre támaszkodhatunk egy szeretettünk halálát követően?

Péntek

Egy házaspár bizonyságtevő szolgálata

Akvila és Priscilla,
Pál munkatársainak missziója

Minden mozgalomnak vezetőkre van szüksége, és a leghatékonyabb vezetők között vannak házaspárok is. James és Ellen White 1846. augusztus 30-án házasodtak össze, és lettek annak a mozgalomnak a leghatékonyabb vezetői, amelyből a Hetednapos Adventista Egyház nőtt ki. Prédikáltak, tanítottak, neveltek és tanácsoltak egész Észak-Amerikában. A James White által elkezdett kiadói munka hajtóerő volt az adventista üzenet terjedésében, Ellen White írásai pedig látást és prófétai vezetést adtak a hívőknek és a gyülekezeteknek szerte a világon.

A legnagyobb „szuperpárosnak” is nevezhetnénk őket, két olyan, komoly befolyással rendelkező ember szövetségének, akik kiegészítették és erősítették egymást. Az őskeresztény egyháznak is volt egy ilyen szuperpárosa: Akvila és Priscilla, akik Jameshez és Ellenhez hasonlóan építették és erősítették az egyházat, bárhová mentek.

AZ ŐSKERESZTÉNY EGYHÁZ SZUPERPÁROSA

Először az Apostolok cselekedetei 18. fejezetében találkozunk Akvilával és Priscillával, amint Pál apostolt követjük az Athénból Korinthusba vezető útján. Korinthus egy fontos kulturális, politikai és gazdasági központ volt, két kikötővel rendelkezett, rengeteg átutazóval, tehát kulcsfontosságú hely volt az evangélium hirdetése szempontjából.

Akvila és Priscilla nemrégén költöztek Korinthusba. Más zsidókhoz hasonlóan Klaudiusz császár rendelete miatt voltak kénytelenek elhagyni Rómát, valószínűleg a Jézus Krisztus nevének hirdetése miatt kipattant konfliktus következtében.¹ Úgy tűnik, a házaspár már Pál érkezése előtt is keresztény volt, és örömmel fogadták őt be otthonukba, és üzlettársnak is.

Akvila és Priscilla is sátorkészítők voltak, és a három ember jól tudott együtt dolgozni a szakmában, valószínűleg a lakóhelyük földszintjén kialakított műhelyben.² Bizonyára arra is használták ezt a helyet, hogy beszéljenek a

vásárlóknak az evangéliumról, és talán hívők kics csoportja is találkozott ott.

Silás és Timótheus is csatlakoztak Pálhoz Korinthusban, és a zsidókkal való vita után kiterjesztették a missziómunkát a pogányokra. Akvila és Priscilla valószínűleg szintén tevékenyen részt vettek a szolgálatban. Később Pál velük utazott Efezusba, és ott hagyta őket, hogy evangelizáljanak, és alakítsanak hívő közösséget (ApCsel 18:18–19). Olyan szerepben lehetnek, mint Barnabás, Szilász és Timótheus, Pál misszionárius munkatársaiként dolgoztak.³

Efezusban a házaspár tovább dolgozott a hívőkkel közösen, és végül alapítottak az otthonukban egy gyülekezetet (1Kor 16:19). Részt vettek a zsinagógában az istentiszteleten, ahol hallották Apollózt, egy Alexandriából való zsidót, Jézusról beszélni (ApCsel 18:24–26). Akvilának és Priscillának alaposabb evangéliumismerete volt, mint Apollósnak, talán mert régebb óta voltak keresztények, vagy mert a Pállal együtt töltött idejük folytán teológiai ismeretük tágult és erősödött. Felismerték a talentumokat, amelyekkel Isten megáldotta Apollózt, ezért aztán ahelyett, hogy nyilvánosan helyreigazították volna, inkább maguk mellé vették, és „*még alaposabban kifejtették neki az Isten útját*” (26. v.).⁴ Vendégzeregetük, tapintatuk és teológiai tanításuk jó fogadtatásra talált, és Apollós elment Akhájába, abba a régióba, ahonnan Akvila és Priscilla távoztak, és ott folytatta szolgálatát.

Élete egy pontján a házaspár visszaköltözött Rómába. Pál üdvözlétét küldi nekik Róm 16:3–4 versében, és így ajánlja őket: „*Köszöntsétek Priskát és Akvilát, munkatársaimat a Krisztus Jézusban! Ők saját fejüket kockáztatták az életemért, akiknek nemcsak én mondok köszönetet, hanem a pogányok minden gyülekezete is.*” A házukban működő gyülekezetnek is üdvözlétét küldi, ezzel arra utalva, hogy a házaspár mindenhol házi gyülekezetet működtetett, bárhová költöztek is (5. v.).

Ez a rövid, de erőteljes üdvözlét azt sugallja, hogy ez a zsidó házaspár nem-

Akvila és Priscilla bizonyágtételének ereje nem a teológiai tudásukban vagy a szakma gyakorlása és a szolgálat egyensúlyának kialakításában rejlik, hanem a Pállal, Apollóssal és más hívőkkel kialakított kapcsolataikban.

csak arra összpontosította a figyelmét, hogy a zsidóknak szolgáljon, hanem segített Pálnak a pogányok evangelizálásában is, és tették ezt oly mértékig, hogy „a pogányok minden gyülekezete” hálát mondott nekik.

Az Akvilára és Priscillára történő utalások sorában az utolsó 2Tim 4:19-ben található, ahol Pál megkéri Timóteust, hogy adja át üdvözlését nekik. Visszaköltöztek Efézusba, ahol valószínűleg Timótheussal dolgoztak együtt a növekvő gyülekezet gondozásában.⁵ Ez a bevándorló házaspár szaktudásával felszerelve, az evangélium iránti szeretettel szívében, három városban is megnyitotta otthonát Pál apostol és más hívők számára, és hirdették az evangéliumot, bármerre is jártak. Nem voltak fizetett lelképásztorok, a szakmájukban dolgoztak, és anyagi forrásaikat, idejüket, tudásukat, amijük csak volt, arra használták, hogy tanítsák a környezetükben élőket, és hirdessék számukra az evangéliumot.

BIZONYSÁGTÉTEL AZ OTTHONUNKBAN

A globalizáció világában élünk, ma az utazás határozottan könnyebb, mint amilyenek Pál, Akvila és Priscilla utazásai voltak. A kommunikáció is gyorsabb SMS-ben, e-mailben, telefonon. A kapcsolódási lehetőségek ellenére sokan közülünk vágnak arra a kapcsolati rendszerre, szoros kötődésekre, amelyek egyértelműen megnyilvánultak az őskeresztény egyházban. Akvila és Priscilla bizonyágtételének ereje nem a teológiai tudásukban vagy a szakma gyakorlása és a szolgálat egyensúlyának kialakításában rejlik, hanem a Pállal, Apollóssal és más hívőkkel kialakított kapcsolataikban. Otthonukban szállást biztosítottak Pálnak és eszközöket is adtak neki, amikkel végezhetette a sátor-készítő munkáját, miközben hirdette az evangéliumot. Ez biztosította a háttérrel annak, hogy felajánlják a további teológiai tanítást Apollós számára. Otthonuk továbbá házi gyülekezetként, istentiszteleti helyként és a hívők számára menedékhelyként működött mindenhol, ahol éltek.

A férj és feleség, ha együtt dolgoznak az evangélium hirdetéséért, és megosztják otthonukat azokkal, akik éheznek a kapcsolatok és közösség után, az Isten képmásának megpillantását teszik lehetővé a világ számára. A megtört kapcsolatok és veszélyessé vált otthonok világában egy egészséges keresztény otthon lelki és érzelmi gyógyulást nyújthat valamennyi, oda betérőnek.

Fontos megjegyezni, hogy a csoportos szolgálat nem korlátozódik házaspárookra. Isten fel tud használni egyéb emberi kapcsolatokat is, akár barátok csoportját, mint amilyen volt Pál, Szilász és Timótheus (ApCsel 18:5), vagy más családtagok csoportját. Mindegyik külön jelleget képvisel, és eredményes lehet az evangélium hirdetésében.

Ellen White írta: „A munka, amelyre el lettünk hívva, nem kíván gazdagságot, társadalmi állást vagy kiváló képességet, csupán kedves, önfeláldozó lelkületet és szilárd célkitűzést. ... Befolyásunk

hatásköre jelentéktelennek, képességünk szerénynek, alkalmunk kevésnek, tudásunk behatároltnak tűnhet, mégis csodálatos lehetőségekkel rendelkezünk az otthonunkban kínálkozó alkalmak hűséges felhasználása által. Amikor megnyitjuk szívünket és otthonunkat az élet isteni elveinek, akkor az életadó erő folyamainak útjává válunk. Otthonunkból gyógyító patak folyik, amely életet, szépséget és termékenységet hoz oda, ahol most terméketlenség és halál van.”⁶

Nem kell fizetett lelkészeknek lennünk ahhoz, hogy hatékony bizonyágtévők legyünk. Nem kell gazdagnak sem lennünk. Csak legyünk készségesek Isten művének végzésére, s hogy kövessük hívását, bárhová vezetne is bennünket, és dolgozzunk együtt más hívőkkel, hogy hirdessük az evangéliumot a világnak. ☺

¹ David W. Pao kommentárja az Apostolok Cselekedetei szócikkénél. *The Baker Illustrated Bible Commentary*, szerk. Gary M. Burge és Andrew E. Hill. Grand Rapids, 2012, Baker, 1201. o.

² Marie Noël Keller: *Priscilla and Aquila: Paul's Coworkers in Christ Jesus* [Priscilla és Akvila: Pál munkatársai Jézus Krisztusban.], Colledgeville, Minn., 2010, Liturgical Press, 17–20. o.

³ Uo., 23. o.

⁴ A bibliai idézetek az újonnan revideált Károli fordításból valók. Veritas, 2021

⁵ Nguyen vanThanh: Bevándorlók, mint misszionáriusok: Priscilla és Akvila esete. *Tanulmányok a misszióról* – 30. (2013): 204.

⁶ Ellen G. White: *Boldog otthon*. Budapest, 2012, Advent Kiadó, 32. o.

Megbeszélendő kérdések

1. Hogyan tudod a vendéglátást gyakorolni otthonodban, vagy más hívőkkel karöltve?
2. Hogyan tudnád képezni magad arra, hogy „az Isten útjára” taníts másokat?
3. Ha házas vagy, hogyan tudnátok együtt dolgozni a pároddal az evangélium hirdetésében? A házasságotok hogyan lehet bizonyágtétel mások számára?

A close-up photograph of a hand lighting a sparkler. The sparkler is in the foreground, glowing brightly with many small sparks. The background is dark with several out-of-focus light spots, creating a bokeh effect. The overall mood is warm and celebratory.

Második szombat

Mindhálálig

Pál apostol bizonyágtétele

ELLEN G. WHITE

A fő tárgyalás alatt, meggyőző erejű beszédével, Pál olyan hatalmas benyomást gyakorolt a császárra, hogy Néró az ítélethozatalt elhalasztotta. Nem mentette fel Isten megvádolt szolgáját, de el sem ítélte. Azonban haragja Pál ellen csakhamar ismét fellángolt. Elkeseredett dühében, hogy a keresztény vallás terjedését meg nem akadályozhatja, még saját udvarában sem, elhatározta, hogy mihelyt elfogadható ürügyet talál, az apostolt kivégezteti. Ezután nemsokára Néró határozott: Pált vértanúhalálra ítélte. Mivel római polgárt kínpadra nem vonhattak, az ítélet fejevételre szólt.

Pált titokban vezették a kivégzés helyére. Azonban csak kevesen lehettek ott jelen, mert üldözőit megfélemlítette messze ható befolyása, s az, hogy vértanúsága a kereszténységnek újabb híveket szerezhet. Még a kíséretében levő eldurvult, megkeményedett katonák is figyeltek szavaira, s ámulva látták, hogy a halállal szembenézve vidám, sőt lelke ujjong. Mártírhalálának szemtanúi számára – akik látták készségét, amellyel gyilkosainak megbocsátott, s Krisztusba vetett rendíthetetlen bizalmát – Pál az „élet illata” volt. Közülük többen fogadták el az általa hirdetett Üdvözítőt, hogy azután rövid idő múlva, vérükkel pecsételjék meg hitüket.

BÉKESSÉG A VESZÉLY IDEJÉN

Pál élete utolsó órájáig bizonyítéka volt a korinthusi gyülekezethez intézett szavai igazságának: „Mert az Isten, aki szólt; setétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világotlatása végett. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volna Istené legyen, és nem magunktól való. Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottunk; kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; üldöztetünk, de el nem hagytunk; tiportatunk, de el nem veszünk. Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben” (2Kor 4:6–10). Alkalmassága nem önmagán, hanem Isten Lelke jelenlétén és munkálkodásán alapult, amely bensejét betöltötte, és minden gondolatát alárendelte Krisztus akaratának. A próféta kijelenti: „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Te benned bízik” (Ézs 26:3). Az a mennyei béke, amely Pál arcáról sugárzott, sok lelket nyert meg az evangéliumnak.

Pál mennyei légkör övezte. Akivel csak érintkezett, megérezte Krisztussal való közösségének hatását. Az általa hirdetett igazságot saját élete szemléltette; ez adott meggyőző erőt prédikációinak. Ebben rejtik az igazság hatalma. A megszentelt élet mesterkéletlen, öntudatlan befolyása a legmeggyőzőbb prédikáció a kereszténység mellett. Érvelések annál nagyobb ellenállást idézhetnek fel, minél kevésbé cáfolhatók; azonban az istenfélő életmód olyan hathatós példaadás, amelynek teljesen ellenállni lehetetlen.

Akivel csak érintkezett, megérezte Krisztussal való közösségének hatását.

ÖNZETLEN, MÁSOKKAL TÖRŐDŐ ÉLET

A reá váró szenvedés, a halál árnyéka eltűnik az apostol tekintete előtt; lelke azokért aggódik, akiket magukra hagy, hogy küzdjenek előítélet, gyűlölet és üldöztetés ellen. Igyekezett, hogy bátorítsa, erősítse azt a néhány keresztény hívőt, akik a veszthelyre elkísérték. Megismételte előttük azokat az ígéreteket, amelyeket Isten adott az igazságért üldözött gyermekeinek. Biztosította őket, hogy mindaz beteljesedik, amit az Úr mondott. Ha rövid ideig nyomorúságba is jutnak, különböző kísértések súlya alatt; ha minden földi kényelmet nélkülözniük kell, akkor merítsenek bátorságot Isten Igéjéből: *„Mert tudom, kinek hittem és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra”* (2Tim 1:12). A megpróbáltatások és szenvedések éjszakája gyorsan véget ér, azután a béke és az örök nap boldog hajnala pirkad.

Nem bizonytalanul, nem félve, hanem ujjongó reménnyel és boldog vágyakozással hatolt át az apostol tekintete a síron. Ott áll vértanúsága színhelyén; nem látja sem a hóhér bárdját, sem a tikkadt földet, amely csakhamar beissza vérért. Pillantása azon a nyári reggelen a mennybolt fényes, végtelen kékségét kutatja, s felhatol egészen az Örökkévaló trónjáiáig.

Pál, a hit embere, látja Jákob látomásának fényes létráját. Ez a létra Krisztus, aki összekötötte a földet a mennyel, a halandó embert a végtelen Istennel. Emlékeztén átvonul a pátriárkák és próféták élete. Hite erősödik, mert tudja, hogy azok is benne bíztak, aki vigasza és támasza, s akiért életét adja. Istennek e szentjei, kik századról századra hitük bizonyosátevői voltak, ismétlik az ígéretet: *„Hű az Isten.”* Apostoltársai is hirdetik Krisztus evangéliumát; szembeszállnak a vallási vakbuzgósággal, a pogány babonákkal, az üldözéssel és a megvetéssel, sőt életük sem drága, csakhogy fennen lobogtassák a kereszt zászlaját a hitetlenség sűrű sötétsége közepette. Hallja bizonyágtételüket Jézusról, az Isten Fiáról, a világ Üdvözítőjéről. A kínpadokról, a máglyákról, a tömlöcökből, a föld barlangjaiból hangzik felé a vértanúk diadalkiáltása. Hallja a rettenthetetlen lelkek tanúságtételeit, akik bár elhagyatottan, kifosztottan, megkínzottan, de bátran, ünnepélyesen bizonyítják hitüket: *„Mert tudom, kinek hittem.”* Mert életüket adták hitükért, kinyilatkoztatták e világ előtt, hogy akiben hittek, *„mindenképpen üdvözítheti őket”*.

AZ ÁLDOTT REMÉNYSÉG

Krisztus áldozata által megváltva, véreben megtisztítva a bűntől, szentségébe öltözötten, Pál önmagában hordozza azt a bizonyosságot, hogy lelke értékes Megváltója szemében. Élete Krisztussal együtt el van rejtve Istenben. Pál meggyőződött arról, hogy Ő, aki legyőzte a halált, meg is tudja őrizni azt, amit oltalmára bízott. Lelke megragadja az Üdvözítő ígéretét: *„Én feltámasztom azt az utolsó napon”* (Jn 6:40). Gondolata és reménysége Urának visszajövetelére irányul. Miközben a hóhér bárdja sújt felé, s a halál árnyékai gyűlnek a mártír köré, felszáll utolsó gondolata – miként a nagy ébredés hajnalán ez lesz majd első gondolata –, hogy találkozzék az Életadóval, aki örömmel üdvözli Atyja áldottainak országában.

Közel húsz évszázad múlt el azóta, hogy Pál, a nagy apostol, mint Isten

Igéjének tanúja, és mint Jézus Krisztus bizonyágtevője, vérét ontotta. Noha egyetlen hűséges híve sem örökítette meg az utókor számára e szent ember életének utolsó pillanatait, azonban a Szentlélek ihletett kijelentése megőrizte számunkra utolsó bizonyágtételét. Szava harsány kürtzengésként hangzik azóta is, minden korszakon át, és lelkesíti bátorságával Krisztus bizonyágtevőinek ezreit. Diadalmas öröme átrezdül, visszhangzik lesújtott emberi szíveken, hogy Pállal együtt dobbanjon a Megváltó felé: „*Mert én immár megáldoztatam, és az én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam; végezetre eltétem nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését*” (2Tim 4:6–8). ©

Ez a felolvasás kivonat Ellen White *Az apostolok története* című könyvéből. (Budapest, 1978, H. N. Adventista Egyház, 349–351. o., illetve Budapest, 2001, Advent Kiadó, 335–337. o.) A hetednapi adventisták hisznek abban, hogy **Ellen G. White** (1827–1915) több mint 70 éves, nyilvános szolgálata során gyakorolta a prófétálás bibliai ajándékát.

IMPRESSZUM

Kiadja:

a

Hetednapi Adventista Egyház Magyar Uniója

2119 Pécel, Ráday u. 12.;

Tel.: (+36-28) 547-360;

Fax: (+36-28) 452-229

Felelős kiadó:

Ócsai Tamás

unióelnök

A mű eredeti címe:

Be His Witness

Eredeti kiadás:

General Conference
of Seventh-day Adventists, 2023
(*Adventist World*, Week of Prayer)

Fordította:

Hegyes-Horváth Csilla

Korrektúra, nyomdai előkészítés:

Kiss Virág

Nyomdai munkák:

Print 2000 Nyomda Kft.

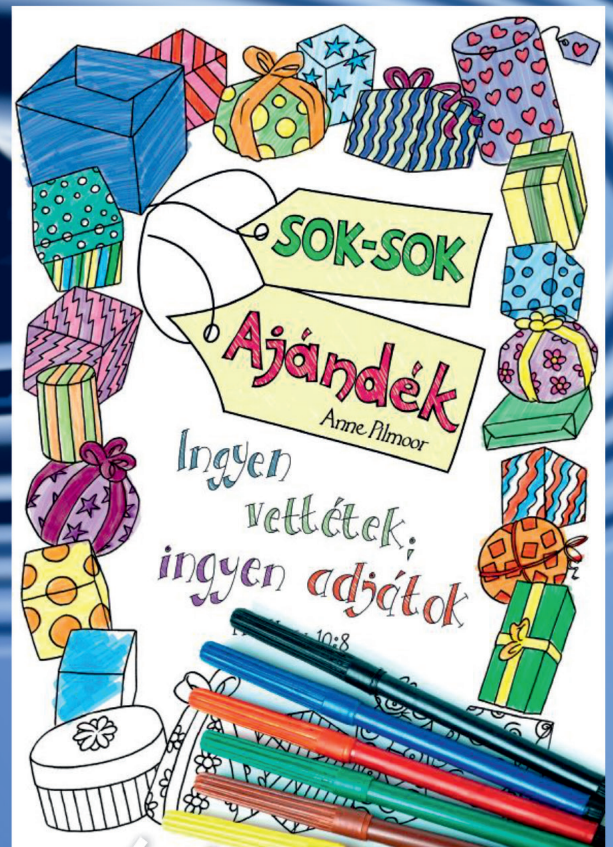
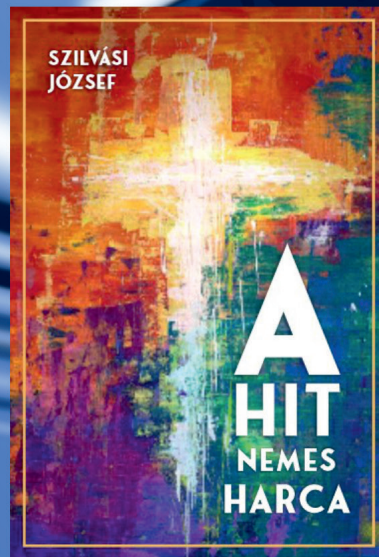
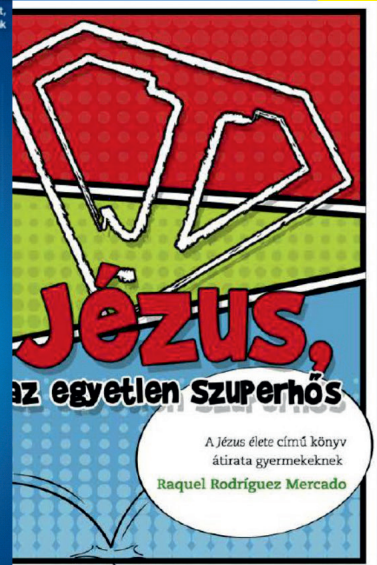
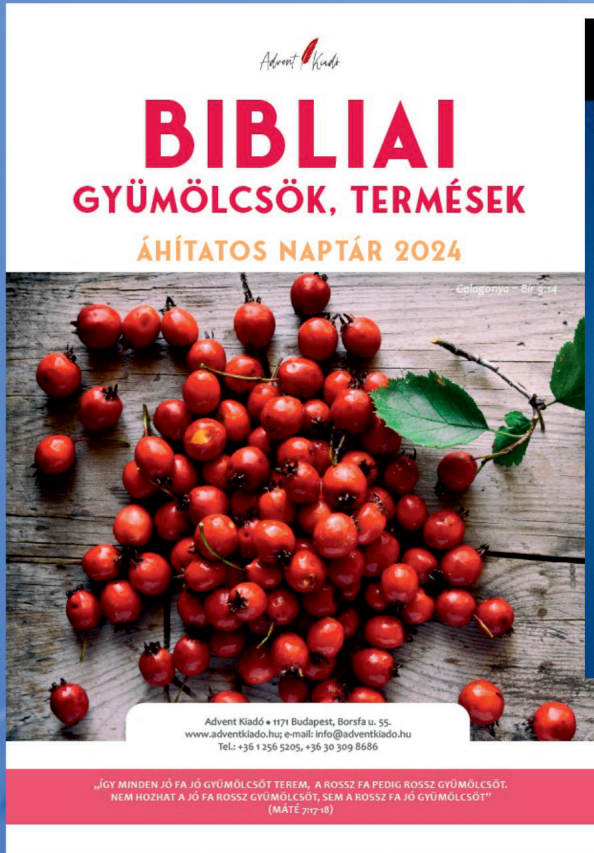
6000 Kecskemét, Nyomda u. 8.

Felelős vezető:

Kovács András

Az újonnan megterők között MINDEN NYOLCADIK, KILENCEDIK könyvek hatására tér meg ma is!

adventkiado.hu
TUDTAD?

ÉLETRE szóló olvasás!

